

La mà

Un relat de: [Llibre](#)

Maleïda sigui la meva curiositat i aquest esperit de desobediència i contradicció. Hauria d'haver fet cas al pare. Des de l'apocalipsi, des que tot va acabar, des que va morir la mare i la germana, ha estat ell qui sempre s'ha cuidat de mi. Gràcies a ell hem aconseguit sobreviure en aquest món de fam, misèria i caos. Però no, aquesta vegada jo no em volia creure les seves paraules.

Mai no havia pujat a un cotxe i volia fer-ho. Pel pont de pedra mig derruït veia passar els automòbils, tot creuant el riu, i sempre volia apropar-m'hi. Ell feia que m'arraulís cova endins, i ens arreceràvem perquè no ens descobrissin. Però avui, maleïda curiositat!, no li he fet cas i he alçat els braços per saludar el comboi.

I ell tenia raó. M'ho fa entendre l'olor nauseabunda que envaeix aquest espai reduït, els bots que faig mentre avancem pel sender ple d'esvorancs, i aquesta sentor de sang resseca. Tremolós, m'aferro a la seva mà i si la por no m'impedís parlar li demanaria perdó. Sí, pare, li diria, són antropòfags. Però no em sento amb forces per pronunciar ni una sola paraula. Només goso aferrar-me a la seva mà, l'únic que he pogut salvar de l'àpat que han fet en descobrir-nos, i agafat a ell espero el meu destí mentre viatjo, per fi, en cotxe.